

strømænd, som det er gaaet mig i denne Sag. Jeg har, saa længe jeg har beskæftiget mig med Politik — og uagtet jeg ikke er saa gammel, er det dog ikke saa faa Aar — altid hørt fra Venstrømænd og har altid troet paa det, at det at landbefæste København var en meget vanskelig Opgave. Det har jeg for det første troet, og dernæst har jeg næret Tvivl, om det ikke kunde skade vort Lands Forsvar mere, end det kunde gavne det. Jeg har været en Modstander af Københavns Landbefæstning til dette Øjeblik og er det endnu. Nu vil min endelige Stilling komme til at afhænge af de Argumenter, som maatte komme frem fra Forsvarskommissionen. Jeg mener, at Forsvarssagen har spillet en overordentlig stor Rolle til Hindring af meget i vor Politik i de foregaaende Aar, og hvis det kunde lykkes at komme til en endelig Afgørelse, der kunde skabe Fred om dette Spørgsmaal ved Hjælp af Forsvarskommissionens Arbejde, ser jeg det gerne. Men saa længe jeg ikke har set meget ny og vægtige Argumenter for, at hvad der nu ligger derude, kunde være til nogen Nytte, saa længe finder jeg ikke Anledning til at forandre min Opfattelse. Det ligger nu til den høje Forsvarskommission, som det ærede Medlem selv er Medlem af, at gøre sit Arbejde saa godt som muligt. Al den Ro, der kunde skabes til dette Arbejde derved, at Larmen ude omkring om Forsvarskommissionens standses, bør vi skaffe, og det ærede Medlem kunde gøre en god Gerning ved at bidrage sit dertil, men jeg tvivler rigtignok om, at han gør det.

K. M. Klausen: Den ærede Ordfører kom med en indtrængende Opfordring til os Socialdemokrater om at lade Forsvarssagen hvile. Det vil vel med andre Ord sige at lade Venstre være i Fred, at lade dem sidde uforstyrret og lade dem gaa videre paa den Bane, de ere begyndte paa. Nej, jeg tror, at hvis det ærede Medlem ønsker, at Forsvarssagen skal hvile, og at vi skulle faa Fred og Ro her i Landet, skal han ikke henvende Taler til os Socialdemokrater, men til sin kære Vaabenbroder, Krigsministeren. Han skulde bede ham om at lade Forsvarssagen være i Fred; thi er der nogen Mand, der skaber Uro og Ufred i vort Folk, er det den ærede Krigsminister. Han er utrættelig paa Færde tidlig og sent med ny Ideer og ny Forslag; evig og altid paa Jagt efter Penge og efter at skrue de militære Udgifter op til en ukendt Højde. Der skulde

det ærede Medlem henvende sig med sin Tale om at lade Forsvarssagen blive i Fred, saa at vi kunde faa Lov til at blive staaende paa de Forsvarsudgifter, vi betalte til Højres sidste Ministerium paa Finansloven. I Stedet for maa vi nu punge ud med 4—5 Mill. Kr. mere. Vil det ærede Medlem have Ro og Fred paa dette Omraade, maa han først forstå, at det ikke er os, der ere Anstiftere af Ufreden. Vi paatale den Ufred, der skabes i Landet fra anden Side.

Saa siger det ærede Medlem, at vi føre en Politik, hvori der er dobbelt Bund. Det skulde det ærede Medlem nu være den sidste, der bebrejdede nogen. Et Parti, der skriver paa sit Program: Militærudgifternes Nedsættelse, et Parti, der erobrer den ene Valgkreds fra Højre efter den anden paa dette Program, men som, saa snart det kommer til Magten, skruer Militærudgifterne 4—5 Mill. Kr. opad, kunne vi sige, er et Parti, der driver Politik med dobbelt Bund. Befolkningen ude i Landet har troet paa dette Parti, har støttet paa, at det var vederhæftige Mænd, der stode bag dette Program, og at det vilde handle efter dette Program, naar det kom til Magten; men det er det modsatte, det har gjort. Det er en Politik med dobbelt Bund, det er at skilte med Varer i Vinduerne og have noget andet inde i Skufferne. Nej, det ærede Medlem har ingen Grund til at bebrejde os noget. Han trænger meget haardt til at feje for sin egen Dør, inden han taler til andre.

Jeg har ikke taget de moderate i Forsvar. De moderate vide ogsaa meget godt, at det ikke er min Opgave her at staa som Forsvarer for dem. For øvrigt ser jeg ingen Grund til at angribe de moderate fremfor Venstre, for mig ere de som to Alen af et Stykke. De ere ikke til at kende Forskel paa, de vandre Arm i Arm, give Tillidsvotum til Krigsministeren og stemme Militærudgifterne til Vejrs og bevilge Penge til Fæstningens Vedligeholdelse. Det er i Virkeligheden Hip som Hap, der er ingen Grund til at bebrejde de moderate noget fremfor Venstre, de maa dele Skylden, Skammen og Skaden.

Saa siger det ærede Medlem, at han havde ingen Anelse om, at der blev lavet bombesikre Kasematter i Fæstningen. Aa nej, for der var kun faa, der vidste det, der var egentlig kun en eneste, der vidste det, og det var den højtærede Krigsminister. Men hvad gjorde den højtærede Krigsminister? Han gjorde det, som Venstres Hovedmilitærordfører sagde: Han